

Георги Ангелов

Попитат ли ме имам ли
зора...

Попитат ли ме имам ли зора,
която ме огрява мълчаливо –
ще им отвърна, че една гора
ме вика постоянно като жива,
а чудната Давидковска река,
която някога съм прекосявал,
пак искам да разплискам със ръка –
по дяволите, смърт, върви тогава!;
че моят ненаситен поглед бе
от детство пълен с багрите на залеза
и аз познах природата и неба
не само от добрия дядо Вазов...
Зора ли имам, питате? Та тя
ме гря от образа на Богородица,
от татковия глас преди смъртта:
„Не се събирай никога с отродници!“
Зора си имах – бе „Достойно ест“.
На Левски песента. Във светлината му
разбираш колко твоят интерес
е малък пред съдбата на приятеля.
И на България. До днес приел
съм само тази светлина пречистена.
Търсете в нея български темел.
Опорна точка. И последна истина.

КРАЙ

© Георги Ангелов

Форматиране: maskara, 2008

Издание: Околчица 2008. Литературно-художествен алманах.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9790>]